

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. Свиленград, 18.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200412 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от „Макс транспорт и спедиция“ ЕООД с ЕИК 175028858, със седалище и адрес на управление: град София, район Студентски, бул. „Г.М.Димитров“ № 57, със съдебен адрес: село Казичене, ул. „Цар Борис III“ № 29, чрез адвокат Кримена А., представлявано от управителя Емилия Божкова Парушкова, се оспорва Електронен фиш (ЕФ) за налагане на Имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) № 8504610747, издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), с който на дружеството-жалбоподател за извършено нарушение по чл. 102, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр.ал. 3, вр.чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер 2 500 лв., както и е определена за заплащане сумата от 119 лв. – такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП. С Жалбата са релевирирани оплаквания за незаконосъобразно издаване на ЕФ – в противоречие с

материалноправните норми, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в разрез с целта на закона. Подробно са посочени от процесуалния представител на дружеството – жалбоподател доводи му за отмяна на ЕФ. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза дружеството - жалбоподател, редовно призовано, не изпраща представител. С Писмена молба адвокат К. А. излага доводите си по същество за отмяна на обжалвания ЕФ – в закона липсвала възможност за налагане с ЕФ на санкция на дружеството – жалбоподател; не било посочено ясно и разбираемо в ЕФ мястото на нарушението; камерата не била сертифицирана; нарушен бил принципът на пропорционалност; случаят бил маловажен и т.н. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – АПИ, редовно призовани на посочения съдебен адрес: град Хасково, бул. „Съединение” № 38, етаж 3, изпращат представител – юрисконсулт Павлина Стоянова, която пледира за потвърждаване на ЕФ. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на ЕФ, тъй като бил издаден законосъобразно и не били допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Представен е Списък на разноските. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното от страна на дружеството – жалбоподател адвокатско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 08.06.2021 година в 13.53 часа в извъннаселено място, а именно: по път - автомагистрала (АМ) „Марица” – А 4, при км. 83+554, на територията на

община Любимец, област Хасково, с контролно устройство (техническо средство) с идентификатор № 20351 (част (елемент) от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП (т.нар. ТОЛ система), която е стационарна електронна система за заснемане и за събиране на данни), е регистрирано и заснето движещото се в посока нарастващ километър, пътно превозно средство (ППС), състоящо се от влекач марка „МАН”, модел „ТГХ” с държавен регистрационен № ***** с технически допустима максимална маса 18 000 кг, брой оси 2, екологична категория – евро ба и ремарке, с общ брой оси на състава 5 и обща технически допустима максимална маса на състава 40 000 кг, като влекачът е собственост на „БМ Лизинг” ЕАД и с ползвател: дружеството – жалбоподател (видно от Справките за собствеността), отдадено под наем на „Дриймс транс” ЕООД (видно от Договор за наем с право на придобиване на собственост на автомобилите в края на периода от дата 01.01.2021 година), за което не е заплатена дължимата такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП - нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

След обработване на информацията от заснемането, от АПИ е издаден ЕФ № 8504610747 на дружеството - жалбоподател в качеството му на ползвател на ПС, видно от Справките за собствеността на автомобила към датата на деянието, налични в преписката и изпратени от КАТ – АИС (както вече бе посочено). ЕФ е изготвен по образец съгласно Протокол № 28765/21 от 09.09.2021 година на Управителния съвет на АПИ и Заповед № РД-11-983 от 13.09.2021 година на Председателя на Управителния съвет на АПИ, ведно с образец към последната, представляващ Приложение към посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за незаплащане на дължимата такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, приета и съответно вписана е правна квалификация по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр.ал. 3, вр.чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, на дружеството - жалбоподател е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 2 500 лв., както и е посочено, че дължи и сумата от 119 лв.- такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗДвП.

Обжалваният ЕФ е редовно връчен на дружеството - жалбоподател на 07.07.2023 година по пощата с Обратна разписка (в този смисъл е и приложеното копие на плика, с който е изпратен ЕФ до дружеството –

жалбоподател). Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателната преписка (АНП), с отбелязване и на името на получателя му. Възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство. Даден е 14-дневен срок на дружеството – жалбоподател да плати компенсаторната такса с оглед анулирането на ЕФ. В указания срок, дружеството - жалбоподател не плаща компенсаторната такса.

За работата и използването на устройството за конкретното нарушение е изготвен Доклад. Същият е приложен по делото и приет като доказателство. От съдържанието на Доклада се установяват данни за датата и часа на нарушението, мястото му и характеристиките на процесното ППС. ЕФ е съставен на основание снимков материал – налични са записи от системата и по-точно две снимка, на които е видно процесното ППС. От същите се установява, че е заснето ППС, състоящо се от влекач с държавен регистрационен № ***** и ремарке. От приложените снимки стават ясни датата и часа на заснемане.

Налични са доказателства, видно от които дружеството – наемател „Дриймс транс“ ЕООД е сключило Договор с „Интелигентни трафик системи“ АД за електронно събиране на ТОЛ такси за изминато разстояние като за целта са предоставени бордови устройства, едно от които е монтирано на процесното ППС и по – точно на влекача. От Писмото на „Интелигентни трафик системи“ АД става ясно, че вероятната причина за нарушението е прекалено късия ТОЛ сигмент и малкия броя на позиции в него, които не са достатъчни да се определи еднозначно, че ППС е преминало през този сигмент.

В кориците на делото са приложени Справки от Търговския регистър относно актуалното състояние на дружеството – жалбоподател, на дружеството – собственик на процесното ППС и на дружеството - наемател.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр. чл. 189ж, ал. 5 от ЗДвП видно от датата на депозираното ѝ в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН е неприложима в случая, тъй като има изрична разпоредба в тази връзка - чл. 189ж, ал. 2 от ЗДвП, т.е. настоящият Съдебен състав намира, че нормата на чл. 79б от ЗАНН не е приложима по отношение на ЕФ, издаден по реда на ЗДвП за нарушение, свързано със събиране на пътни такси по ЗП.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, идентични донякъде с тези, посочени от адвокат А. в Жалбата и в Писмената ѝ молба:

1. Съгласно чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, „собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Ако в Свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него.”. С нормата се регламентира забрана за собственика на ППС, движещо се по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да не допуска същото, ако не са изпълнени едновременно задълженията, както по установяване размера на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС, така и по нейното заплащане.

Съгласно чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП, „ако собственикът на ППС е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на ППС, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, на собственика се налага Имуществена санкция, както следва - по чл. 179, ал. 3б - в размер 2 500 лв.”, а

съгласно ал. 3 на чл. 187а от ЗДвП, когато в Свидетелството за регистрация на ППС е вписан ползвател, Имуществената санкция по ал. 2 се налага на него. Съгласно цитираните санкционни разпоредби на собственик, респ. ползвател на ППС, който е допуснал движението на ППС, без едновременно да са изпълнени задълженията по установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, т.е. нарушил е установената му забрана по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, се налага Имуществена санкция по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Съгласно чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, „собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с Глоба в размер 2 500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на ППС, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага Имуществена санкция в размер 2 500 лв.”. Съгласно цитираната разпоредба административното наказание се налага на собственика на ППС при незаплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП – изцяло или частично, включително и когато това е последица от невярно декларирани данни.

От систематичното тълкуване на тези разпоредби се обуславя извод за неяснота на наказаното лице в какво в действителност се изразява неговото неправомерно поведение, предпоставка да му бъде наложено административно наказание. Не се установява безспорно дали жалбоподателят е наказан заради това, че е нарушил забраната по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, като е допуснал движението на ППС, без едновременно да са изпълнени задълженията по установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, или заради това, че не е заплатил дължимата пътна такса. Изложеното е основание за отмяна на ЕФ поради допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, пречатстващи възможността на лицето да разбере в какво се изразява обвинението спрямо него и да осъществи ефективно правото си на защита.

В изложения смисъл е и Решение № 601 от 18.07.2023 година, постановено по КАНД № 492/2023 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Петър Вунов, където е посочено: „Според

настоящия касационен състав в случая действително процесното нарушение не е описано достатъчно ясно, тъй като в ЕФ въобще не е посочено словесно в какво точно се изразява изпълнителното му деяние. При това положение няма как да е налице яснота за кое именно действие или бездействие е санкционирано лицето. Процесуално недопустимо е Съдът да предполага за какво нарушение е било действителното административнонаказателно обвинение, като по пътя на тълкуването или подразбирането въз основа на други твърдения на контролния орган да извежда волята му. Следователно, правилно е прието от въззивната инстанция, че така е допуснато особено съществено нарушение на процесуалните правила, което съставлява абсолютно основание за отмяна на процесния ЕФ, доколкото от една страна ограничава правото на защита на наказаното лице, а от друга страна пречатства и осъществявания от Съда контрол за неговата законосъобразност, поради невъзможност да се установи в какво точно се изразява изпълнителното деяние на нарушението, за което е ангажирана отговорността му.”.

2. Настоящата Съдебна инстанция намира, че е нарушена процедурата, по която е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството - жалбоподател.

Съгласно чл. 167а, ал. 2, т. 7 и т. 8 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от Председателя на Управителния съвет на АПИ длъжностни лица проверяват създадените записи по ал. 3 и на тяхна основа съставят Актове за установяване на административни нарушения (АУАН) при спазване на разпоредбите на чл. 189е и чл. 189ж, както съставят и връчват АУАН и връчват ЕФ за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в.

Съгласно чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, „АПИ създава и поддържа информационна система, в която се издават и съхраняват Докладите по ал. 3 и ЕФ за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в. Правилата за изграждане и функциониране на информационната система се приемат с Решение на Управителния съвет на АПИ. В информационната система могат да се съхраняват и съставени, но невръчени покани за съставяне на АУАН, АУАН и Наказателни постановления (НП) за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в, ако същите отговарят на изискванията за електронен документ и са подписани с

квалифициран електронен подпис.”.

Съгласно чл. 187а, ал. 1, ал. 4 и ал. 5, изречение първо от ЗДвП, „при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че ППС е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в Свидетелството за регистрация на ППС е вписан ползвател - от ползвателя, освен ако бъде установено, че ППС е управлявано от трето лице. Вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на АУАН или ЕФ представи Декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от Свидетелството му за управление на МПС. В случаите по ал. 4 въз основа на първоначално издадения АУАН не се издава НП и административнонаказателното производство се прекратява, а първоначално издаденият ЕФ се анулира.”.

Съгласно чл. 189е, ал. 1 - 5, ал. 12 и ал. 13 от ЗДвП, „АУАН по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност. При установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на АУАН, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП. Когато АУАН се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на Акта. Таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП може да бъде заплатена по банков път или чрез картово плащане, а пред органите по чл. 167, ал. 3 - 3б - и в брой, като плащането може да бъде осъществено при извършване на проверката или в срок от 14 дни от връчване на АУАН по чл. 179, ал. 3 - 3б. В случаите, при които таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП се заплаща след връчване на АУАН, нарушителят следва в Платежното нареждане да посочи номера на АУАН. При заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП в срока и при условията на ал. 3 и ал. 4 и след постъпване на сумата по сметката на АПИ, нарушителят се освобождава от административнонаказателна отговорност за конкретното нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено в АУАН. В тези случаи се освобождават от административнонаказателна отговорност собственикът, вписаният ползвател и водачът за извършеното административно нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б във връзка с конкретното ППС за съответния случай на движение по път, включен в обхвата на

платената пътна мрежа. НП за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се издават от Председателя на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него длъжностни лица. За съставените АУАН и издадените НП по този член се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 1 – 3 и ал. 13 – 16.”.

Съгласно чл. 189ж, ал. 1, изречение първо и ал. 7 от ЗДвП, „при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на Глоба или Имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. По отношение на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10.”.

В ЗП липсва правна уредба за налагане на административни наказания чрез издаването на ЕФ. Ангажирането на административнонаказателна отговорност се реализира с издаването на НП въз основа на АУАН.

От систематичното тълкуване на цитираните разпоредби се обуславя извод, че неправилно на „Макс транспорт и спедиция” ЕООД е ангажирана отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като е издаден ЕФ при условията на чл. 189ж от ЗДвП. Съгласно ал. 1 на чл. 189ж от ЗДвП, ЕФ може да се издаде (правна възможност за наказващия орган), когато се установи нарушение на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП. За нарушения като процесното – по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, ЕФ не се издава. Необходимо е да се посочи и че нормите на чл. 179, ал. 3 и ал. 3б от ЗДвП имат различно съдържание. С първата се предвижда наказание за водач, който управлява ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП, а с втората – наказание за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП. Различни са субектите, на които може да бъдат наложени и предвидените със закона различни по вид и размер наказания, различни са и нарушенията, за осъществяването на които се налагат тези наказания – незаплатена такса чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП (чл. 179, ал. 3 от ЗДвП) и изцяло или частично незаплатена дължима такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Предвид това се формира извод, че за извършеното от „Макс транспорт и спедиция” ЕООД нарушение

по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП незаконосъобразно е издаден ЕФ. Приложение намират разпоредбите, регламентиращи съставянето на АУАН и издаването на НП при наличието на предпоставките за това. Допуснатото процесуално нарушение е съществено, тъй като се ограничават правата на лицето, сочено за нарушител, включително да възрази по смисъла на чл. 42, т. 8 и чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Установените непълнота и неяснота на правната уредба относно издаването на ЕФ за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не могат да бъдат санирани по аргумент от чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове.

В изложения в т. 1 и в т. 2 смисъл е и Решение № 687 от 19.10.2022 година, постановено по КАНД № 758/2022 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Биляна Икономова.

3. Налице е и друго нарушение, свързано с описание на инкриминираното нарушение, което е също самостоятелно основание за отмяна на обжалвания ЕФ, тъй като е съществено, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Изискванията относно съдържанието на ЕФ са императивни, тъй като осигуряват правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото да знае точно какво административно нарушение му се вменява за извършено, за да може да организира защитата си в пълен обем. Непълнотите в съдържанието му не могат да се санират в хода на съдебното производство, поради което съставляват съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът няма правомощието да изменя описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, тъй като това би довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Налагането на административни наказания засяга пряко сферата на наказаното лице, с оглед на което следва АНО да бъде стриктен, точен и да подхожда с изключителна прецизност при изписване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

В случая лицето е санкционирано за деяние, извършено на АМ 4, при км. 83+554, като в случая е миродавно Решение № 101/20.02.2020 година на Министерския съвет (, приложено в кориците на делото), но при преглед на това Решение не може да се стигне до извод за кой точно ТОЛ сигмент става дума, тъй като ТОЛ сигмент, означен като „км. 83+554” липсва в това

Решение. Едва в открито съдебно заседание процесуалният представител на АНО представя Становище, от което и видно, че се касае за ТОЛ сегмент 1444411867, какъвто има наличен в Решението на Министерския съвет.

По този начин посоченото обстоятелство, свързано с мястото на нарушението, остава неясно за наказания водач и той не може да организира своята защита срещу правните изводи на АНО, които са направени върху неизвестни и неясни за него фактически обстоятелства. Всяко несъвършенство в тази връзка ограничава правото на защита на наказаното лице и представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Доводи от типа, че описано по този начин (с посочване на конкретния километър) нарушението за нарушителя е ясно, не се възприемат от Съда, тъй като най – малко за Съдебния състав остава неясно описанието на конкретното нарушение досежно мястото на нарушението и дали това място попада в обхвата на Решение № 101/20.02.2020 година на Министерския съвет.

Иначе казано нарушението, включително досежно мястото, следва да е ясно и точно индивидуализирано на базата на наличните в преписката доказателства, което в настоящия случай не е така. ЕФ представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъдат ясни всички елементи от състава на нарушението. Неяснота не може да бъде заместена от посочването в друг документ, който дори не е упоменат в обжалвания акт, респ. неяснотата не може да бъде изяснена едва в открито съдебно заседание.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесният обжалван ЕФ следва да бъде отменен като незаконосъобразен поради това допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо „Макс транспорт и спедиция“ ЕООД следва да отпадне.

Поради изложеното, обжалваният ЕФ следва да бъде отменен като незаконосъобразен и на това самостоятелно основание (извън посочените в т. 1 и т. 2 от настоящото изложение, съвпадащи с актуалната практика в тази насока на Административен съд - Хасково).

4. Настоящото производство е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че

отразеното в ЕФ не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в административнонаказателното производство това е лицето посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че има административно нарушение и че е извършено от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалвания ЕФ.

Настоящият Съдебен състав намира че не е доказано извършването на визираното в ЕФ нарушение от страна на „Макс транспорт и спедиция“ ЕООД. Според настоящия състав, от събраните по делото доказателства не може да се направи несъмнен извод, че визираното нарушение е извършено. В производството пред АНО, а и в това пред Съда, не са събрани категорични доказателства в тази насока. В тази насока е информацията, съдържаща се в Писмото на „Интелигентни трафик системи“ АД, от което става ясно, че вероятната причина за нарушението е прекалено късия ТОЛ сигмент и малкия броя на позиции в него, които не са достатъчни да се определи еднозначно, че ППС е преминало през този сигмент, т.е. причина за нарушението е проблем с пътната карта за установяване на позициите в системите за пътно таксуване. Предвид факта, че в системите за пътно таксуване са получени GNSS позиции за движение на ППС, но няма създадени ТОЛ декларации за процесния сигмент, Съдът намира, че нарушението не е доказано.

Преди да издаде санкционния си акт спрямо посоченото в ЕФ лице, АНО е следвало по категоричен и безпротиворечив начин да установи, че има извършено нарушение, което в случая не е сторено. Ето защо, след като по делото не е безспорно установено извършването на административното нарушение от страна на наказаното лице, следва ЕФ да бъде отменен.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна

на дружеството - жалбоподател в размер на 660 лв. за адвокатски хонорар, ведно с ДДС, съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските и от страна на АНО – 80 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на дружеството - жалбоподател действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от който е заплатено по банков път адвокатско възнаграждение в размер на 660 лв. в включено ДДС Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е неоснователно искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от дружеството - жалбоподател. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 в тези точки е в общ размер на 950 лв. (550 лв. по т. 2 и 400 лв. по т. 1, тъй като съгласно чл. 18, ал. 2 от цитираната Наредба възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2, но върху стойността на всяка наложена Глоба (, респ. Имуществена санкция), санкция и/или обезщетение, т.е. следва да се определи адвокатски хонорар за Имуществената санкция – 550 лв. и за таксата по чл. 10б, ал. 3 от ЗП – 400 лв.). В случая въпреки направеното

възражение за прекомерност не следва да се намаля заплатения от страна на дружеството – жалбоподател адвокатски хонорар в размер на 660 лв. с включено ДДС, тъй като е заплатен такъв само за едно от наказанията в минималния размер от 550 лв. и е включено ДДС и тъй като е под предвидения минимум за конкретния случай от 950 лв. (, тъй като се касае за две наказания).

При този изход на делото не се дължат разноски на АНО.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на дружеството - жалбоподател. Съдът би приел, че издаване на ЕФ за нарушения на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е предвидено с разпоредбата на чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП, поради което и наведеното в тази насока възражение с Жалбата и с Писмената молба би било неоснователно.

В настоящия случай административнонаказателната отговорност на дружеството - жалбоподател е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, установено с техническо средство № 20351 на основание издаден против него ЕФ. Съдът би приел, че ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. Тъй като разпоредбата е специална по отношение на разпоредбите на общия административнонаказателен процес - конкретно чл. 57 от ЗАНН, поради което при преценка формалната законосъобразност следва да се държи сметка за спазването на намиращата приложение специална норма. Т.е. процесуалните изисквания относно съдържанието на НП, не биха били приложими са ЕФ, независимо, че по правното си действие той е приравнен на санкционен акт - аргумент от чл. 189, ал. 11 от ЗДвП (приложен по аналогия), едновременно с това материализиращ и констативния такъв АУАН. При наличие в ЕФ на посочените в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП обективни признаци, Съдът би приел, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, твърдян за осъществен и вменен в отговорност на дружеството - жалбоподател. По този начин Съдът би приел, че описанието на нарушението

съдържа всички релевантни обективни признаци, поради което би било удовлетворено това изискване за реквизита по чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване на АПИ, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата на специалната норма на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана АПИ. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ. Т.е. наведеното възражение, касаещо некомпетентност на АНО би било неоснователно. За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че законът не изисква в ЕФ да е посочено поименно кой точно е физически изготвил ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН (както вече бе посочено) и към НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, приложен по аналогия), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д. № 1/2013 година на Върховния административен съд (ВАС), настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба. Обстоятелството, че ЕФ е връчен на дружеството – жалбоподател на 07.07.2023 година не би съставлявало процесуално нарушение от кръга на същественияте, водещо до отмяната му на самостоятелно основание, тъй като това не е рефлектирало неблагоприятно върху правото на защита на наказаното лице. В процесния случай, след като на „Макс транспорт и спедиция“ ЕООД е бил връчен ЕФ, същото го е обжалвало в предвидения от закона срок и е реализирало в пълнота правото си на защита. На следващо място би следвало да се посочи, че обстоятелството, че ЕФ е бил надлежно връчен на дружеството - адресат едва на 07.07.2023 година не изключва възможността за реализиране на

административнонаказателната му отговорност, доколкото както към датата на съобщаване на ЕФ, така и понастоящем, не са изтекли нито регламентираната в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК относителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване, нито уредената в чл. 81, ал. 3 от НК абсолютна такава, които разпоредби са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година на ВКС по т.д.№ 1/2014 година, ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС, т.е. сроковете, които трябва да са изтекли би следвало да са съответно 3 години и 4 години и 6 месеца, които към настоящия момент не са изтекли. Ето защо наведените възражения в Жалбата и в Писмената молба, касаещи погасена по давност отговорност биха били неоснователни.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не би съществувало изискване за сертифициране и одобрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на проверка от БИМ. Не е предвидено също така системата и нейните компоненти да са преминали проверка по Закона за измерванията. В тази връзка е налично по делото Разрешение за строеж относно внедряване на система за автоматизирано събиране и анализ на данни за пътния трафик, т.е. за извършване на строително-монтажни работи – автоматичните устройства, записващи пътния трафик се разполагат върху стоманени рамки. Т.е. наведените възражения, касаещи техническата неизправност на устройството и несертифицирането му биха били неоснователни.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образца, утвърден от Управителния съвет на АПИ. Неоснователни биха били възраженията, касаещи използване на неправилен образец на ЕФ и на такъв, неутвърден от Председателя на Управителния съвет на АПИ, тъй като се прилага (използва) този образец, който е актуален към датата на издаване на ЕФ, тъй като процесуалните правила, включително тези относно формата на акта, се прилагат от момента на създаването им, независимо от датата на деянието. Дори и да се приеме, че

ЕФ е издаден по образец, който не е правилният, то това не би представлявало съществено процесуално нарушение, водещо до отмяната му, тъй като това не би довело до ограничаване на процесуалните права на жалбоподателя, защото Съдът би приел, че в ЕФ се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил).

За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

От приложените по делото доказателства би се установило, че след съобщаването на ЕФ на дружеството - жалбоподател, то не е платило компенсаторната такса, което изключва предвидената възможност за анулиране на Фиша, както и се изключва възможността за предеклариране.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива.

Както вече бе посочено в цитираната като нарушена материалноправна разпоредба – чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, е посочено, че собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Ако в Свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него.

От обективна страна, с оглед приложения снимков материал - генериран е запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП (надлежно и годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес), Съдът би приел, че са установени точния час на нарушението и регистрационния номер на автомобила, както и мястото на нарушението. Тези доказателства, обсъдени в съвкупност с данните от съдържанието на Доклада за конкретното нарушение, Съдът би приел, че доказват обективните признаци на нарушението. Видно от този Доклад, в него изрично е отбелязан типа нарушение. При така попълнените данни в Доклада, по несъмнен начин би се потвърдила и визираната от органа правна квалификация на

нарушението като такова по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Съдът би приел, че по делото липсват доказателства, които да опровергават факта на извършеното нарушение, за което е издаден процесният ЕФ.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП, в процесното ППС е категория N3, т.е. МПС, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 12 t - видно от Справката за собствеността, технически допустимата максимална маса, посочена в т. F.1 е 18 000 кг, а технически допустимата максимална маса на състава е 40 000 кг - F.3. Действително не са посочени индивидуализиращите бележи на ремаркетото, но това не би било необходимо, тъй като важното в конкретния случай би била технически допустимата максимална маса на състава, която е посочена в ЕФ и в Справката за собствеността - F.3.

Както автомобилът, така и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса. С оглед изложеното неоснователни биха били наведените в Жалбата и в Писмената молба възражения, касаещи липса в ЕФ на задължителни реквизити, липса на описание на нарушението и противоречие между описанието на нарушението и дадената правна квалификация.

Неоснователно би било и възражението, свързано с неясното относно описанието на нарушението – процесното нарушение е свързано с незаплащане на дължимата пътна такса, което става на база време и на база изминато разстояние, т.е. при липса на валидна маршрутна карта и при липса на валидна ТОЛ декларация, би било налице процесното нарушение. В случая Съдът би приел, че не е налице проблем, нередовност с бордовото устройство, поради което правилно е било пристъпено към санкциониране на дружеството – ползвател на ППС, без предварително да му е дадена възможност за отстраняване на нередовността. Ето защо и наведеното в Жалбата на процесуалния представител на дружеството – жалбоподател, възражение, касаещо нееносене на отговорност от страна на последното при наличие на сключен Договор с дружество – доставчик би било неоснователно.

Деянието би било съставомерно от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЕООД, доколкото се касае за обективна отговорност, не би следвало да се

обсъжда въпроса за субективната страна на деянието.

Съдът би приел, че няма спор по отношение собствеността на процесното ППС, респ. ползването на процесното ППС и че правилно би била приложена хипотезата на чл. 187а, ал. 3, вр.ал. 2 от ЗДвП, според която ползвателят се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, тъй като вписаният собственик, съответно ползвател, в законоустановения срок от 7 дни от връчването на ЕФ не е представил Декларация, в която да посочи данни за лицето, което е извършило нарушението и копие от Свидетелството му за управление на МПС. Т.е. съгласно чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр.ал. 3, вр.чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е предвидено наказание в размер на 2 500 лв., изключващо възможността за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

Така наложеното с обжалвания ЕФ наказание Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на ЕФ, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. Т.е. наведеното в тази насока възражение в Жалбата и в Писмената молба на процесуалния представител, би било неоснователно.

ЕФ би бил законосъобразен и правилен и в частта на дължимата такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП, в размер на 119 лв. Подобно разпореждане би било напълно законосъобразно, приложено на съответното правно основание - чл.

189е, ал. 7 от ЗДвП, приложен по аналогия. Правната разпоредба е императивна и обвързва във всички случаи указаното разпореждане, както правилно е подходил и АНО, като друго различно разрешение не би следвало. В този ред на мисли би било неоснователно наведено в Жалбата и в Писмената молба възражение, касаещо налагане на две санкции за конкретното нарушение.

Предвид изложеното Съдът би приел, че не е нарушен принципът на пропорционалност на наложеното наказание спрямо констатираното нарушение.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло би кредитирал писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН. Същите биха се ценили изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като биха потвърдили фактическото му извършване от дружеството - жалбоподател. Биха се кредитирали и другите налични по делото писмени документи, извън материалите по АНП, тъй като не биха били в противоречие с другите доказателства, кредитирани от Съда.

По разноските:

При този изход на делото не биха се дължали разноски на дружеството - жалбоподател.

Основателно би било искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на Писмени бележки и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. би било справедливо,

като искането за разликата до 150 лв. би следвало да се отхвърли.

Водим от изложеното и на основание чл 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 189ж, ал. 5 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ за налагане на Имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП № 8504610747, издаден от АПИ, с който на „Макс транспорт и спедиция” ЕООД с ЕИК 175028858, със седалище и адрес на управление: град София, район Студентски, бул.„Г.М.Димитров” № 57, представлявано от управителя Емилия Божкова Парушкова, е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер 2 500 лв., както и е определена за заплащане сумата от 119 лв. – такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на АПИ с адрес: град София, бул. „Македония” № 3, за присъждане на разноски по делото.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура” с адрес: град София, бул.„Македония” № 3, ДА ЗАПЛАТИ на „Макс транспорт и спедиция” ЕООД с ЕИК 175028858, със седалище и адрес на управление: град София, район Студентски, бул.„Г.М.Димитров” № 57, представлявано от управителя Емилия Божкова Парушкова, сумата от 660 лв., представляваща направените разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 412/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____